

[Ivar Nørgaard]

Grunden hertil er, at prisen afskrækker styrelserne. Det gælder navnlig de kurser, især EDB-uddannelserne, som HKerne burde deltage i.

Jeg vil gerne takke finansministeren for hans bekræftelse af den formodning, jeg gav udtryk for, nemlig at man nok vil investere mellem 5 mia kr. og 7 mia kr. i de næste 10 år i disse projekter. Men så siger finansministeren: ja men det behøver ikke at have sørgelige konsekvenser, for man kan jo bare se, hvordan det er gået i 1985. Ja, men efter den finansieringsmetode, man vil anvende, vil man jo kræve, at investeringer foretaget de år, hvor de giver sig udslag positivt på budgettet, i løbet af 3-5 år – sådan har jeg forstået det, og det har finansministeren ikke afkræftet – skal tilbagebetales, i visse tilfælde oven i købet med renter.

Hvis det er tilfældet, bliver der jo akkumuleret en række besparelser, som kommer til at ramme de samme finansår, 1988, 1989 og 1990, og der kan altså blive tale om afskedigelser. Hvis det skal ske ved kompenserende reduktioner af personalet, må man i hvert fald reducere det med 3 gange 3 gange de 500 mill. kr. Hvis vi nu siger, at det er 5 personer pr. 1 mill. kr., der bliver reduceret med, kommer vi op på ret betydelige tal, der rammes i de år, hvor alle tre års investeringer er med. Man ganger altså med 3. Der spørger jeg: tror finansministeren, at hans optimistiske gemyt er stærkt nok til at kunne klare, at der ikke bliver nogen afskedigelser? Hvor vil finansministeren sørge for, at disse mennesker bliver anbragt? Hvor kommer de fra?

Det er selvfølgelig korrekt, at ledelsen i den offentlige administration i høj grad er ansvarlig for, om den offentlige administration følger med, og derfor skal ledelsen selvfølgelig uddannes. Men jeg tror nok, man kunne se lidt mere kritisk på de omkostninger, der er forbundet med uddannelsen af chefer, og ikke opfatte prisen som en kvalitetsindikator.

Der bruges urimeligt store beløb på kurser, som godt kunne rationaliseres eller moderniseres, men samfundet eller staten betaler rask væk de priser, der kræves, har jeg indtryk af, uden at undersøge, om man f.eks. selv kunne gøre det billigere. Nu gør man det billigere på forvaltningshøjskolen i forhold til de private managementinstitutter, men jeg er bange

for, at man er ved at komme ind på den tankegang, at for at kurserne skal kunne konkurrere, skal de have en høj pris, for at cheferne tror, at det er noget værd; ellers vælger de de dyre kurser; det er der prestige ved.

Finansministeren svarede mig ikke på det spørgsmål, jeg stillede, om man ikke kunne gøre noget yderligere for at sikre, at det er på samme grundlag, man ser omkostningerne, når man f.eks. udliciterer rengøring. Det er mit indtryk, at de omkostningssammenligninger, man laver, ikke hviler på samme grundlag, når man sammenligner med, hvad det offentlige ellers bruger på det.

Så endelig: det er da rigtigt, finansminister, at man ikke kan klare tingene bare ved at holde en tale her fra talerstolen eller skrive en redegørelse, det ved vi alle sammen alt om. Men finansministeren har i sin magt at bede administrationsdepartementet om at opstille nogle forudsætninger for moderniseringsprogrammerne, f.eks. at det var en klar forudsætning, at disse var behandlet i samarbejdsudvalgene, før de overhovedet blev trykt på papiret, og før de kom videre. Det opfordrede jeg finansministeren til, men det svarede han ikke på. Jeg opfordrede faktisk før til, at finansministeren stillede det krav til administrationsdepartementet, der så kunne lade kravet gå videre.

Ingerlise Koefoed (SF):

Det er da rigtigt, som finansministeren siger, at der ligger klart en ideologisk uenighed mellem regeringen og os om, hvordan den offentlige sektor skal fungere. Det ville også være mærkeligt andet. Der ligger måske også en uenighed om, hvor stor den offentlige sektor skal være; det ved jeg såmænd ikke.

Vi er da interesseret i en offentlig sektor, der bl.a. kan virke som dynamo, eller hvad det nu er for et fint ord, man bruger om sådan noget: som lokomotiv for at trække en udvikling i den private sektor i gang. Det kan den offentlige sektor gøre ved, som jeg foreslog, at satse mere, end den måske gør nu, på udviklingsarbejde og på en uafhængig forskning, som så måske kan virke som en inspiration også for den private sektor til at gå videre med udviklingen af opgaver, der kan medføre bedre produkter herhjemme og en større mulighed for eksport, det, man kal-